

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa A. S.

przeciwko Szefowi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w W., Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w W. i Ministrowi Sprawiedliwości

o stwierdzenie istnienia lub nawiązania stosunku pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 15 maja 2018 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 4 grudnia 2017 r., sygn. akt XXI Pa [...],

1. oddala zażalenie,

2. przyznaje radcy prawnemu W. R. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 4 grudnia 2017 r., XXI Pa [...] Sąd Okręgowy w W. odrzucił zażalenie A. S. (powód) na postanowienie tego Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r., odrzucające skargę powoda o wznowienie postępowania w sprawie dotyczącej stwierdzenia istnienia lub nawiązania stosunku pracy między powodem a Szefem

Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w W., Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w W. i Ministrowi Sprawiedliwości (pozwany).

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy podniósł, że pełnomocnik powoda wniósł już zażalenie na postanowienie Sąd Okręgowy w W. z 9 grudnia 2014 r., które zostało rozpoznane przez Sąd Najwyższy 8 września 2017 r. Postanowieniem z 8 czerwca zwolniono tego pełnomocnika z obowiązku zastępowania powoda. W dniu 22 czerwca 2017 r. wyznaczono dla powoda nowego pełnomocnika z urzędu, który 3 lipca 2017 r. ponownie złożył zażalenie na postanowienie z 9 grudnia 2014 r.

W ocenie Sądu Okręgowego zażalenie powoda z 3 lipca 2017 r. jest bezprzedmiotowe, gdyż toczyło się w tym czasie postępowanie w sprawie zainicjowanej pierwszym zażaleniem powoda, a kolejny wyznaczony dla powoda pełnomocnik miał za zadanie jedynie reprezentowanie powoda w toczącym się już postępowaniu zażaleniowym.

Zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Okręgowego wniósł powód, zarzucając naruszenia art. 91 pkt 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie a w efekcie nieuwzględnienia dyspozycji tego przepisu oraz naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie w efekcie niepowołania przepisu będącego podstawą prawną zaskarżonego orzeczenia.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i przyznanie opłaty maksymalnej, określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1805 ze zmianami, dalej jako rozporządzenie MS), podwyższonej o stawkę podatku VAT.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezpodstawne. Zmiana pełnomocnika strony, choćby i ustanowionego z urzędu, oznacza tylko i wyłącznie zmianę osoby występującej w imieniu strony. Zmiana taka nie niweczy czynności procesowych podjętych przez poprzedniego pełnomocnika. Nowy pełnomocnik może poprzeć lub odwołać

czynność procesową dokonana przez poprzednika, a jeżeli nie upłynął jeszcze termin do wniesienia środka zaskarżenia, może zmodyfikować jego treść albo zastąpić „stary” środek zaskarżania „nowym”. Zmiana pełnomocnika nie otwiera jednak stronie możliwości wniesienia nowego, kolejnego środka zaskarżenia od orzeczenia, które już wcześniej w jej imieniu zostało zaskarżone (co niewątpliwie miało miejsce w niniejszej sprawie). W zaskarżonym orzeczeniu rzeczywiście nie przywołano żadnego przepisu prawa ani nie wyjaśniono podstawy prawnej podjętego rozstrzygnięcia. Jednakże mimo tej wady, orzeczenie Sądu Okręgowego poddaje się kontroli Sądu Najwyższego. W sposób klarowny wyłożono w jego treści motywy jakimi kierował się Sąd drugiej instancji, odrzucając – słusznie - kolejne zażalenie wniesione na postanowienie Sądu Okręgowego w W., które już wcześniej zostało zaskarżone zażaleniem rozpoznany przez Sąd Najwyższy. Uchybienie wymogom art. 328 § 2 k.p.c. nie miało żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia, skoro ze wskazanych wyżej przyczyn zażalenie należało odrzucić jako niedopuszczalne z innych przyczyn (art. 397 § 2 w związku z art. 370 k.p.c.).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.